

บทที่ 6 การสะกดการันต์

การสะกดการันต์เป็นเรื่องสำคัญในการสื่อภาษาเขียน ในขณะที่การออกเสียงให้ถูกต้องเป็นเรื่องสำคัญในการพูด เพราะการเขียนผิด หรือออกเสียงผิด ย่อมทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไป เช่น กอง กลอง กรอง โคลง โคร่ง กาง กลาง ขวาง ผ่าง ขวัญ ผัน ประสพการณ์ ประสพผลสำเร็จ คำที่มักเขียนผิด ออกเสียงผิดบ่อย ๆ เช่น

ประสพการณ์ หมายถึง เหตุการณ์ที่ได้พบ (ประสพ) บ่อย ๆ จนกลายเป็นความเข้าใจ ความชำนาญ แต่ประสพ หมายถึง การเกิดผล การเขียนว่า ประสพการณ์ และออกเสียงว่า ประ-สพ-พะ-การ จึงไม่ตรงกับความหมายของคำ

สาร สาสน์ หมายถึง หนังสือ ข้อความ มักเขียนผิดโดยการันต์ที่ ส เป็น สาสน์ เพื่อออกเสียงว่า สาสน หากต้องการออกเสียงว่า สาร ต้องใช้รูป สาร หากต้องการรูปที่มี ส, น ปรากฏอยู่ ต้องออกเสียงว่า สาต และเขียนให้ถูกต้อง โดยการันต์ ที่ น เป็น สาสน์

การ กาด การณ์ คำประสมกับคำที่ออกเสียงว่า กาน มักเขียนผิด แต่หากนึกถึงความหมายของคำ คือ

การ หมายถึง กิจ ชูระ หน้าทีเรื่องดั่งนั้น คำประสมที่ให้ความหมายเกี่ยวกับการงาน เช่น แผนการ โครงการ ปฏิบัติการ รักษาการ จึงใช้คำนี้ ส่วน การณ์ หมายถึง เหตุ เค้ามูล เช่น รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เห็นการณ์ไกล สังเกตการณ์ รักษา (เหตุ) การณ์ ปรากฏการณ์ อุบัติการณ์ ส่วน กาด นั้นหมายถึง เวลา จึงต้องใช้กับคำประสมหรือความที่มีความหมายให้ถูกต้อง

นักศึกษาสามารถเปิดพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2525 เพื่อดูตัวสะกด และความหมายที่ถูกต้อง ถ้อยคำที่ใช้อยู่ในภาษาไทยได้

คำที่มักเขียนผิดเพราะไม่เข้าใจหลักเกณฑ์อีกประการหนึ่งได้แก่ คำที่ถ่ายเสียงจากภาษาต่างประเทศ เมื่อมีการติดต่อกันกับนานาประเทศ วัฒนธรรมความเป็นอยู่ ย่อมถ่ายทอด

สู้กันและกัน มีถ้อยคำเป็นจำนวนไม่น้อยที่นิยมเขียนทับศัพท์ แต่ก็มักเขียนตามอำเภอใจ หรือคิดเอาเองว่าน่าจะเขียนอย่างนั้นอย่างนี้ตามความเคยชิน แท้จริงแล้ว ราชบัณฑิตยสถานย่อมต้องกำหนดหลักเกณฑ์ให้ลงรอยเดียวกัน เพื่อไม่ให้เกิดการสับสน สับสนปรากฏอยู่ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 และเป็นเอกสารต่างหากอีกเล่มหนึ่ง คือ คำที่เขียนทับศัพท์จากภาษาต่างประเทศในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 และรายชื่อจังหวัดในประเทศถอดเป็นอักษรโรมัน เป็นเอกสารเผยแพร่เนื่องในวันสถาปนาราชบัณฑิตยสถานครบรอบ 51 ปี มีหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการชำระพจนานุกรม และคณะกรรมการปรับปรุงพจนานุกรมใช้ในการเก็บคำภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทยสรุปได้ คือ

1. คำที่เคยใช้มาตั้งแต่ในพจนานุกรม ฉบับกรมตำรา กระทรวงธรรมการ พ.ศ. 2470 หรือในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ไม่ว่าจะมิได้รู้ หรือมีเครื่องหมายวรรณยุกต์ก็ตาม คณะกรรมการฯ ก็คงไว้ตามเดิม เช่น คำว่า ก๊อก ก๊าก กูก เช็ด บรันดี แบทเตอร์ เปิก เปอร์เซนต์ เป๊ป แร็กเกต โอ๊ก ฯลฯ

2. คำที่คณะกรรมการ และคณะอนุกรรมการชุดอื่น ๆ ของราชบัณฑิตยสถานได้ถอดมาจากภาษาต่างประเทศตามหลักเกณฑ์การทับศัพท์ ซึ่งมีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องบัญญัติศัพท์ ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 24 กันยายน 2485 คณะกรรมการฯ ก็เก็บไว้ตามนั้น เช่น กาแล็กซี่ เซลล์เล็ก ซิกแซ็ก บล็อก ฯลฯ

3. คำที่นำมาใช้ในภาษาไทยจนเป็นที่รู้จักแพร่หลายจะเป็นการเขียนทับศัพท์โดยตรง หรือเลียนเสียงก็ตาม แม้จะมีเครื่องหมายวรรณยุกต์อยู่ด้วย คณะกรรมการฯ ก็เก็บไว้ตามนั้น เช่น คำว่า ก๊อปปี, แก๊ง แก๊ง ลูกก็ เล็ก เซรุ่ม ทอฟฟี่ แท็กซี่ ปู๊ฟ ปลั๊ก ฟูลสแก๊ป รั๊กบี วิสกี ฯลฯ

วิธีทับศัพท์ตามหลักเกณฑ์ที่ประกาศใช้ตั้งแต่ พ.ศ. 2485 นั้น กำหนดแนวทางพอสรุปได้คือ การกำหนดเสียงสระ และพยัญชนะที่ใช้ถ่ายตัวอักษรจากภาษาอื่นเป็นภาษาไทย ที่มักเขียนผิดกันคือ ตัว c ถ้าเป็นตัวขึ้นต้นกำหนดให้ใช้ ค และถ้าเป็นตัวสะกด ตัวควบ หรือตัวนำภายในให้ใช้ ก เช่น

คลินิก — clinic	พลาสติก — plastic
ปิกนิก — picnic	คาทอลิก — catholic
— ตัว t ถ้าเป็นตัวขึ้นต้นคำในภาษาอังกฤษอาจใช้ ท แต่ในกรณีอื่น ๆ ใช้ ต เช่น	
คอนเสิร์ต — concert	คอมมิวนิสต์ — communist
เซนต์ — cent	โดนัท — donut

คอมพิวเตอร์ – computer ช็อกโกแลต, (แลต) – chocolate ฯลฯ

สวิตช์ – switch

อนึ่งคำที่ถ่ายรูปรูปทับศัพท์เหล่านี้ไม่นิยมใช้รูปวรรณยุกต์ เพราะถ้อยคำที่ใช้ในภาษาตะวันตก เสียงวรรณยุกต์ต่างกันไม่ได้ทำให้ความหมายต่างกัน อย่างในภาษาไทย ที่นิยมออกเสียงวรรณยุกต์แน่นอน ตายตัว มิได้เปลี่ยนไปตามรูปประโยคแบบต่าง ๆ เหมือนดังภาษาตะวันตก จึงมักเป็นเหตุให้เติมรูปวรรณยุกต์ลงในคำทับศัพท์ด้วย ซึ่งตามพจนานุกรมจะไม่ระบุรูปวรรณยุกต์ไว้ นอกจากคำที่ยกเว้นตามเกณฑ์ที่สรุปไว้ข้างต้น ดังนั้น นักศึกษาจึงควรใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 เพื่อสอบทานตัวสะกดที่ถูกต้องอยู่เสมอ
